

LindhéBladet

Nr 1 År 2021 / Årgång 33

Digitalt styrelsearbete gav nya perspektiv
”View from my window” under pandemin

Ann Lindgren

Omi Söderblom Mohammar

SLÄKTMÖTE MED FEST – 2022!

Anteckna i kalendern - Du vill inte missa nästa gång – 2022!

KÄRA FRÄNDER

Som de flesta vet har släktens kollektiva minne och osvikliga replipunkt, Margot Beckman, gått ur tiden 99 år och två månader gammal mitt i andra vågens rasande pandemi. För Margot var det kanske en befrielse men visst känns det konstigt och tomt. Kanske var det skönt för den innersta familjen att inte så många fick tränga sig på. Hon var ju älskad och beundrad av många i och utanför släkten. Hade det varit normala tider hade väl flera hundra personer velat komma på hennes begravning. Nu närvarade jag och många andra via videolänk.

Trots att Margots mänskligt tilltalande personlighet onekligen bidrar till att göra hennes livsberättelse extra intressant gör jag på intet sätt anspråk på att här teckna något memoriam. Det har många, många andra sörjt för i synnerhet i detta blad. Men ett minne från 2012 tränger sig på. Jag hade bjudit Margot på Oscars på La Cage Aux Folles med Loa Falkman. Upprinnelsen till inbjudan var att jag varit på en dammiddag och råkat hamna mitt emot Vicky Von Der Lancken. Jag berättade att jag dagen därpå skulle uppvakta min gamla moster som varit lärare på scenskolan. Vicky blev eld och lågor och lät skicka biljetter och program i folioformat. Några veckor senare, framkomna till Oscars, flockades kändisar i foajén runt Margot och kramade om henne och berättade om gamla tider och i pausen kom skådespelarna från föreställningen ner och hälsade på henne. Peter Jöback satt snett bakom oss och klappade Margot på axeln. Operett var väl egentligen lite för banalt för Margots smak (hon var ju liksom min mamma finsmakare) men det roliga var att hon efter föreställningen vid flera tillfällen ringde mig och berättade om något tankvärt ur på La Cage Aux Folles som hon kommit på med tillägget ”det skulle man inte kunna tro”. Efter föreställningen följde jag Margot då 91 år i snöyran till bussen. Ett våldsamt snöoväder hade plötsligt överfallit Stockholm. Det var inte tal om att Margot skulle ta någon taxi. Nej då, buss fick bli transportmedlet.

Men det är inte bara begravningar som numer är annorlunda. Tiden med viruset Corona har förändrat våra liv. Vi är hemma mer än vanligt. Mer ensamma. Många jobbar hemma. Många har mer ledig tid än vad de brukar ha. Detta nummer av bladet handlar bland annat om våra nya vanor. Under pandemin har många försökt att förverkliga drömmen om att skriva

en bok. Både traditionella förlag och egenutgivare har märkt av en ökning av inskickade manus under fjolåret, ett år där bokförsäljningen över lag exploderade. I detta nummer av bladet har jag nöjet att presentera två släktingar som debuterar som författare, Margareta Sidenvall och Pia Hankö. Själv är jag på G med min andra bok som blivit något av en familjeangelägenhet eftersom Stephanie Lindhé med falkblick korrekturläst mitt manus och hennes make Naum Purits översatt ryska texter åt mig. Min kommande bok handlar om Staffan Söderbloms (min pappas farbror) inblandning i Raoul Wallenberg-ärendet, där Staffan spelade en central och enligt många bedömare en avgörande roll. Man har i Wallenbergglitteraturen beklagat att Staffan Söderblom inte lät publicera sig eller lämnat efter sig dagböcker eller dylikt som i efterhand kunnat studeras. Den här boken bygger på just sådana skrifter men också på uppteckningar från offentliga och privata intervjuer med Söderblom. Helt nytt, aldrig tidigare offentliggjort material. Min avsikt har varit att redogöra för detta drama ut Staffan Söderbloms perspektiv vilket, konstigt nog, inte gjorts tidigare. När ni förhoppningsvis läser boken kan ni tänka på: Alexandriakvartetten (av Durrell), Gregorius (av Bengt Ohlsson) och För Lydia (av Gun-Britt Sundström). Alltså en skildring som framställer ett skeende ut ett nytt, aldrig tidigare berättat perspektiv. Förutom det historiska och, vill jag påstå, unika värdet av Staffan Söderbloms egna uttalanden vill jag gärna flagga upp för en berättelse i berättelsen som är aktuell och brännande. Nämligen den klappjakt som media gör sig skyldiga till när drevet går och vilka följer detta får för enskilda individer. Och hur den historiska rapporteringen blir snedvriden om man som utredare, författare, berättare vill driva en viss tes och inte sätta sig in i sakhållanden. Jag har, som många av er vet, 2014 gett ut "I skuggan av Nathan", som sägs vara den mest inträngande biografien om människan Nathan Söderblom.

Nu önskar jag er alla en trevlig läsning av detta blad.
Omi Söderblom Mohammar

TEMA – PANDEMIN

Vad handlar det om?

Gymnasieläraren Ann Lindgren berättar om vad som hände när hennes lektioner flyttades ut på nätet. Hon fick större möjlighet att se vilka elever som inte hade börjat skriva sina uppgifter, men tror att elever med stora behov av hjälp inte skulle klara övergången till digital undervisning.

”Jag har större möjlighet att ge feedback på nätet”

Gymnasieläraren Ann Lindgren tycker att hon har fått större möjlighet att se tysta elever sedan undervisningen flyttade ut på nätet. Däremot tror hon att elever med extra stora behov kan ha svårt att hänga med om de inte får hjälp av speciallärare.

Ann Lindgren är lärare i ekonomi och juridik på den fristående gymnasieskolan Klara teoretiska södra gymnasium i Stockholm. För många av hennes elever var övergången till digital undervisning något nytt och roligt.

– De har varit extremt snälla och ordentliga! Mina busigaste elever började plötsligt ha hög närvaro och var först med att lämna in uppgifter. Jag tror att det i vanliga fall kan vara gruppsytryck i klassrummet, men på nätet kan de inte busa på samma sätt, säger Ann.

Hon har några elever med dyslexi, även om de inte har så stora svårigheter.

– Jag har större möjlighet att ge dem feedback nu. Några elever som annars inte tar så mycket plats kan nu visa mer, berättar hon.

Eleverna skriver i Googledokument som hon kan gå in i och titta medan de skriver, och skriva kommentarer i dokumentet. Även om det kan vara svårt att hinna ha koll på över trettio olika dokument, tycker hon att det är lättare att i det digitala klassrummet till exempel se om någon inte har börjat skriva på sin uppgift. I det fysiska klassrummet måste hon hela tiden hjälpa elever som vill ha muntliga svar på sina frågor, och hon hinner inte sitta vid skärmen och titta.

För några år sedan hade hon en högpresterande elev som varken kunde läsa eller skriva. Han behövde en speciallärare vid sin sida som han dikterade text för. Detta hade aldrig varit möjligt i detta digitala sammanhang.

En stor nackdel med det digitala program som används är att hon inte ser klassen när hon delar sin skärm och visar presentationer. Lyssnar eleverna när

läraren inte kan se dem? Hur mycket lär de sig? Eleverna kan dock inte bara logga in och sedan inte göra något på lektionen, då får de frånvaro.

– Jag har inte haft något prov än. Jag har en elev som vill att jag läser upp frågorna, så jag brukar viska dem. Jag antar att jag får ringa upp henne på telefonen medan provet pågår, säger Ann.

En lärdom som Ann har fått under de här veckorna är att de digitala lektionerna kräver en extra noggrann planering och stor koncentration. Det gäller också att variera undervisningen, och varva exempelvis prat, text och film. Inom juridik och ekonomi, som är Anns ämnen, finns lyckligtvis många bra filmer på nätet. En del ambitiösa lärare spelar in egna lektionsfilmer, men dit har Ann inte kommit än.

– Jag är helt slut efter ett två och en halvtimmes-pass. Jag blir en sorts dirigent, och det kan gå fel om jag viftar åt fel håll bara en liten stund.

Den största utmaningen för de flesta lärare är att anpassa undervisningen så att den passar trettio elever med olika behov.

– Det krävs nästan ett datorprogram om man ska kunna anpassa sig till alla varje minut, säger Ann Lindgren.

Ett sätt att hålla uppe motivationen hos eleverna är att skoja till det. Efter intervjun skickar Ann Youtubeklippet ”Personalen i Malms skola goes Waka Waka” där personalen har spelat in komiska dansfilmer på sig själva, som de skickat till sina elever. Kanske spelar hon och kollegorna in en egen film snart.

Text: Marja Beckman, Dyslexitidningen

Skärmfoto av Ann Lindgren (Privat)

Det är så hennes elever vanligtvis ser henne just nu.

Citat att lyfta fram:

”Jag är helt slut efter ett två och en halvtimmes-pass. Jag blir en sorts dirigent, och det kan gå fel om jag viftar åt fel håll bara en liten stund.”

PIA HANKÖ

I "isoleringen" blev det en bok

Pia Hankö (född Lindgren), har gett ut en roman och vi har mött henne för en intervju. Boken "Andas under vattnet" kom ut i februari 2020 och är Pias författardebut.

Intervjuaren: Låt oss presentera dig, du är dotter till Bertil och Lill Lindgren, Bertils mor var Karin och hennes pappa Richard, som var sonson till Johan Lindhé.

Pia: Där ser man, då var han alltså min farmors farfarsfar!

Intervjuaren: Du kommer från Vemdalskalet i Härjedalen?

Pia: Det stämmer. Född och uppväxt i hotellbranschen. Mina föräldrar drev Vemdalskalets högfjällshotell.

Intervjuaren: Du bor nu i Barcelona. Vad jobbar du med, förutom som författare?

Pia: Jag är sedan 2002 egenföretagare inom turism, uthyrning och förvaltning av lägenheter. Jag är också mäklarkonsult och hjälper utlänningar när de ska köpa eller sälja sin fastighet i Spanien. Ni kan se min verksamhet på dessa websidor: avenidabarcelona.com avenidaapartements.com och avenida-consulting.com

Intervjuaren: Hur blev det Spanien?

Pia: Jag ville nog ha äventyr i mitt liv och det fick jag onekligen. Att det blev Spanien var en slump. Det blev Lanzarote år 1991, men kunde lika gärna ha blivit Madeira eller något annat. 1998 flyttade jag till Barcelona och där bor jag fortfarande.

Intervjuaren: Längtar du hem?

Pia: Nej, inte alls! Många frågar vad jag saknar från Sverige och egentligen saknar jag ingenting. Jag saknar inte ens hårdbröd längre :). Kanske längtar jag

lite efter en riktig svensk sommardag, den bästa tiden i Sverige. Stockholms skärgård en varm julidag slår nog allt! Jag har inte varit i svenska fjällen på 30 år, så jag har glömt hur det är där, men sommaren i Stockholm kan jag längta efter.

Intervjuaren: Vad är det bästa med Spanien?

Pia: Ljuset, klimatet. Inga halvmörka dagar. Känns också som att man har mer naturlig koppling till andra länder. Mer mitt i smeten. Sverige kan för mig kännas lite instängt. Sedan älskar jag Barcelonas acceptans av mångkultur. Här bor folk från hela världen.

Intervjuaren: Vad gör du på fritiden?

Pia: Har ärligt talat lite fritid, jobb och nöjen simmar ofta ihop och dagarna rusar iväg. Men om jag helt vill fly från dataskärmen och tangentbordet så åker jag ut till tennisbanan, eller så sätter jag mig på ett kafé med en bok.

Intervjuaren: Vad är det vackraste du vet?

Pia: Kärlek och stöd mellan människor.

Intervjuaren: Vad längtar du efter?

Pia: Få tillräckligt bra ekonomi för att skriva på heltid.

Intervjuaren: Du har skrivit en bok - "Andas under vattnet". Varifrån fick du inspiration till boken?

Pia: Låt oss säga att så länge jag kan minnas har jag haft en dröm att skriva en bok. Skrivande har alltid varit min stora passion. Jag har många ämnen och idéer till en bok, men den här boken fick jag inspiration till när jag hjälpte till vid en kvinnojour, där kvinnor blivit misshandlade och/eller hamnade i destruktiva relationer. I Spanien har över tusen kvinnor dött i händerna på sina ex-män och det har funnits väldigt lite hjälp och förståelse att få i ett ännu macho-Spanien.

Intervjuaren: Skriver du om ditt eget liv?

Pia: Jag kan förstå att man kan få den tanken när man läser boken, för jag har använt en del från mitt eget liv som svensk i Spanien, använt för mig kända platser då det är lättare att beskriva det man sett, men nej, det är inte en självbiografi. Men låt oss säga att det är en biografi om alla dessa kvinnor som lidit i svåra situationer, med narcissistiska män som utför psykologisk misshandel. Berättelsen i sig i boken är sann.

Intervjuaren: Vad handlar boken om?

Pia: Det är en kärlekshistoria, där Anna blir förälskad under en resa till Lanzarote och tror att detta är hennes stora kärlek. Men hon inser att han inte är drömprinsen hon trodde han var. Hon upptäcker många mörka sidor och nästlar in sig i en relation som psykiskt bryter ned henne och hon förlorar sig själv.

Intervjuaren: Vem skriver du till?

Pia: Jag har förstått att boken läses mest av kvinnor, men jag har också sett recensioner från män. Jag tror boken passar personer som tycker om att läsa om relationer. Men jag skulle vilja vända mig till någon som har det jobbigt och är i en destruktiv relation. Möjligen kommer boken att kunna ge henne styrka att själv göra något åt sin situation.

Intervjuaren: Varför blev du författare?

Pia: Det har alltid varit min dröm. Jag har jobbat som journalist. Har alltid varit bättre på att uttrycka mig i skrift än tal. Nu skulle det vara otroligt om jag lyckas leva på mitt skrivande till hundra procent.

Intervjuaren: Vad är roligt och svårt med att skriva böcker?

Pia: Det roliga är att skapa. Det är nog något som alla konstnärer känner. Det känns som en magi att kunna förmedla sina inre tankar till andra. Det är en rolig och tillfredsställande känsla. Det svåra är att sälja böckerna och att slå igenom.

Intervjuaren: Vad är fördelar och nackdelar med författarskapet?

Pia: En fördel med att vara författare är att jag får göra vad jag vill, men det är svårt att tjäna så mycket pengar att man kan tjäna sitt uppehälle.

Intervjuaren: Har du några ritualer när du ska börja skriva?

Pia: Ja, levande ljus och musik. Jag vet att författare skrivit en bok samtidigt som de jobbat och disciplinerat tagit av 2-3 timmar varje dag. Jag har svårt för det, svårt att få igång inspirationen. Jag behöver en ledig hel dag, helst en vecka, eller en månad. När jag skriver vill jag sitta i lugn och ro. Men när jag ska korrekturläsa sitter jag gärna på ett café. Det är som om jag måste ut i världen för att texten ska bli allmän och inte något jag bara har i mitt huvud. Man ska tycka om sin egen text, men man måste se på den med perspektiv. Sitter man på ett café läser man på ett annat sätt.

Intervjuaren: Kommer du att skriva fler böcker?

Pia: Ja! Jag jobbar på en ny bok och hoppas att jag kommer att skriva många böcker.

Intervjuaren: Kan du "hintat" om vad den nya boken handlar om?

Pia: Den handlar om två systrar i Norge på 1930-1960-talet varav en av dem drabbades av polio som liten. Det handlar om relationen mellan systrarna och den handikappades kamp om att bli accepterad i ett Norge under andra världskriget och ett land som ännu levde med de gamla traditionella kvinno-förebilderna.

Intervjuaren: Vad är lättast att skriva om?

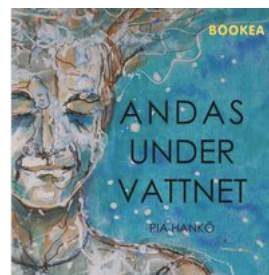
Pia: Det är lättare att beskriva miljöer än personer. Personer kan dölja idéer och åsikter och om personen inte får en replik måste man ändå få det förklarat i texten så att läsaren förstår vad personen har i sitt inre. Det kan ibland vara svårt att beskriva.

Intervjuaren: Vilken av dina figurer i "Andas under vattnet" gillar du mest?

Pia: Moussa, som är symbolen för godheten och klokheten, som blir kontrasten till Annas aggressiva narcissistiska kärlek. Moussa är den gode från samma kultur.

Intervjuaren: Är dina böcker översatta?

Pia: Min bok är väldigt ny och jag är väldigt ny som författare. Men, javisst, jag skulle gärna vilja ha den översatt till engelska och spanska. Det vore fantastiskt om mina vänner som inte läser svenska kunde läsa den. Men jag behöver ett förlag som vill satsa på min bok.

Intervjuaren: Ser du din bok framför dig som film?

Pia: Ja, jag har ofta tänkt i filmscener när jag skrivit. Det skulle förstås vara otroligt roligt! Skulle den bli film är det ju inte minst ett tecken på att boken blivit succé!

Intervjuaren: Har du några tips om man vill bli författare?

Pia: Om du vill skriva och tycker om att skriva är mitt tips att du tar dig tid fast du inte har tiden. Sedan "ös ut" allt, bara skriv, skriv. Det finns alltid tid till att redigera sen.

Intervjuaren: Hur jobbar du när du skriver?

Pia: Jag skriver av mig först. Varje händelse eller tanke blir ett kapitel. Sedan sätter jag upp strukturen, det vill säga kapitlens ordningsföljd, vilken kan ändras flera gånger. Jag sätter upp alla kapitel på små lappar på en anslagstavla och flyttar omkring tills jag är nöjd. Sedan när jag har strukturen blir det att "sy ihop" så språket och historien flyter.

Intervjuaren: Hur utbildar man sig till författare?

Pia: Kan man utbilda sig till konstnär? Jag menar, jag anser att författare är en slags konstnär. En målare använder duk och färg, en skådespelare scen och en författare skrift. Jag tror man blir författare för att man tycker om att uttrycka sig med ord, men sedan finns det som i alla konstformer verktyg att ta till.

Intervjuaren: Vad heter dina senaste favoriter när det gäller böcker?

Pia: Michelle Obamas bok "Becoming Michelle", Chimamanda Ngozi Adichie "Half of a Yellow Sun" (fast den inte är nyligen utgiven) och Fernando Aramburu "Patria" (den senare vet jag inte om den finns på svenska, den handlar om den mörkaste tiden i Baskien under ETA-tiden). Nyligen läste jag också Jonas Gardells bok "Till minne av en villkorslös kärlek" och även om jag hade lite svårt för den i början rekommenderar jag den. Den växer verkligen ju mer man läser och förstår Gardells sätt att berätta i den här boken.

Intervjuaren: Något du vill tillägga?

Pia: Min bok "Andas under vattnet" är tänkt att väcka diskussioner om fysisk och psykisk misshandel, men kan också vara en inspiration att våga ta steget ut i livet för att upptäcka nya kulturer och andra typer av människor. Det är absolut inte en skräckhistoria utan snarare ett utrop till att man ska våga öppna dörren till det okända. Bara genom att kontakta det annorlunda kan det förvandlas till något vanligt och igenkännande och det är otroligt hur lätt vi människor kan anpassa oss till nya situationer och kulturer bara vi öppnar vårt hjärta och vår vilja.

Tack, Pia!

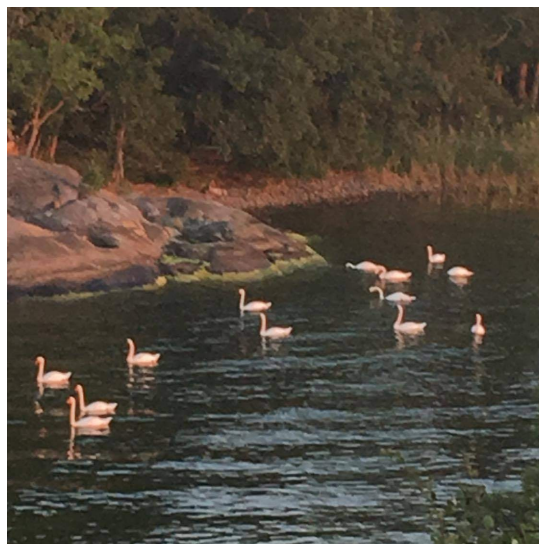
Ann Lindgren

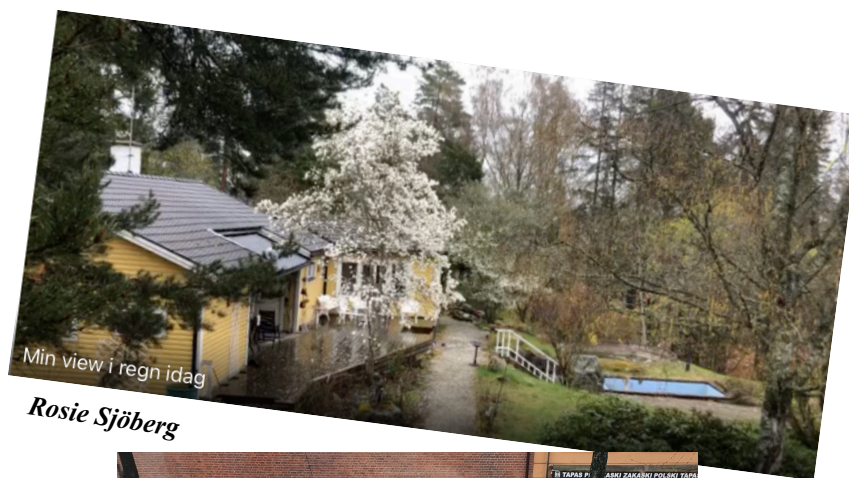
Sten-Erik Lindhé

VIEW FROM MY WINDOW

Inspirerade av Facebook gruppen med samma namn kommer här bilder på utsikt från på våra hemarbetsplatser under pandemin. Lägg gärna till egna bilder på FB sidan!

Stephanie Lindhé

Rosie Sjöberg

Johan Lindhé

ANNA NIA

Annie Lindhé var en av de nio Väppeby-barnen. Hennes föräldrar var Eric och Anna Lindhé. De gifte sig 1884 och flyttade in på gården Väppeby i Bålsta socken.

Annie föddes den 14 Januari 1902 som barn nr 9, så hon blev kallad "Anna-Nia". (Tänk - 9 barn på 16 år...). Eftersom Annie var yngst så hann hon inte få någon lång utbildning. Hon fick istället ta hand om sin gamla mamma Anna som hade blivit sjuklig. Annie hann i alla fall med en kortare utbildning som barnsköterska.

När syster Nanna gift sig med Georg Westerlund och flyttat upp till Ångermanland, passade Annie på att öva sina kunskaper som barnsköterska på Nannas nyfödda son Eric.

Äktenskapsförmedlare

Annie bodde i en liten lägenhet på Skeppargatan i Stockholm, där hon fick jobb på en restaurang i närheten. Vid ett tillfälle efter kriget, fick två unga flyktingar från Polen jobb i köket. De kände ingen här i Sverige så Annie hittade på att bjuda ihop dom med två av sin äldste bror Ragnars stiliga döttrar. Det innebar att Birgit och Jersy fann varandra! De gifte sig, fick två barn och levde tillsammans hela livet.

Jag hittade denna lilla dikt och bild på Annie, som skrivit om restaurangen:

"Kok-lottor"

Vi koklottor gillar den högröda färgen, för den sätter

piff på vår sotiga märg.

Ni lyxlottor äta och vräka in maten, så det blir tomt på borden och faten..."

Lindhegård

Annie och Elsa var de ogifta systrarna. De fick ära Lindhegård som låg nästgårds till Väppeby. Annie fick nedervåningen och Elsa fick övervåningen.

När Elsa gick bort 1956 fick Nannas son Eric Westerlund ära övervåningen (ja, den Eric som Moster Annie hade skött om när han var liten i Ångermanland).

Mina och min syster Susannes minnen om "Moster Annie"

När jag och syster Susanne var barn var vi och vår familj Lindqvist väldigt ofta hos vår farmor "Dagga" (nr 7 i syskonskaran) i Stugan, Bålsta.

Våra sysslingar, Eric och Ann-Marie Westerlunds barn, Catarina och tvillingarna Ann och Marie Westerlund - lekte på somrarna på Lindhegård eller hos oss uppe i Stugan hos farmor Dagga.

Vi kommer ihåg de mysiga saftkalasen under björkarna, midsommarfiranden, lekar – helt enkelt vad roligt vi hade.

Moster Annie var också med på ett hörn, om hon hunnit ut till Bålsta innan sensommaren.

Tänk att man alltid kommer ihåg tokigheter...

Moster Annie hade nära till skratt och kunde ta barn och förstå barn på rätt sätt. Hon hade självironi, skojade själv åt sina egna tokigheter och hade barnasinnets kvar.

Ett år när Moster Annie kommit sent ut på Lindhegård, hade Westerlunds redan flyttat hem igen efter sommaren. Vår pappa Kjell, som var ensam i Stugan, hade kontakt med Annie om det skulle vara något hon ville ha hjälp med.

Mitt i natten behövde Moster Annie gå på dasset som låg ca 50 meter bort från huset. Hon gick ut genom köksdörren och skulle sen tillbaka in igen, men då gick hon till huvudingången som var låst. (Hon tänkte inte på att hon gått ut den andra vägen). Det regnade....det var kolmörkt...vad gör man då när man tror att man är uteläst?

Jo, Annie visste ju att pappa Kjell var hemma i "Stugan". Under dessa omständigheter, i pyjamas och kolmörkt ute, hittade hon inte rätta stigen ner till vägen utan hamnade på den geggiga åkern istället. Till

slut kom hon ut på vägen och sen fram till Pappa Kjell i Stugan. Mer behöver inte sägas – Moster Annie fick tvätta av sig och sova över i gästrummet. Jag tror de båda slutligen skrattade åt hur tokigt det kan bli.

Farmor Dagga och Moster Annie brukade fira jul med oss "Lindqvistar" i Farsta.

När Sussie och jag var små och önskade oss dockor och leksaker, väntade vi som vanligt på att äntligen få öppna julklapparna. Moster Annie hade sin stora väskan med och hon brukade ha lite roliga paket till oss – men döm om vår förvåning – när det heliga öppnandet skulle börja så öppnade hon väskan och ut ramlade smutstvätten – Annie tog fel väska!

Besöken hos Moster Annie på Skeppargatan

Det var jättekul att hälsa på Moster Annie - hon tyckte om oss barn och hade verkligen barnasinnat kvar.

I fönstren hade hon små dockor och djurleksaker som hon flyttade omkring och kunde berätta historier om varje fönsternisch. Det kändes som det var hennes kompisar.

I badrummet var det också spännande – där hade hon klistrat upp fina bokmärken och bilder på kungafamiljen, tomtar och påskkäringar på väggarna. Risk för att man tog längre tid än vanligt för ett toabesök.

Annie dog den 14 juni 1986 och vilar vid Kalmar Kyrka i Bålsta, bredvid sin mamma, pappa, mormor och flera släktingar.

Rosie Sjöberg (född Lindqvist)

I EN TID AV ISOLERING....

Vilka tider vi lever i! När du läser det här har vi troligen kommit ur den tredje vågen av Corona-epidemin och myndigheterna grepp om vår vardag har förhoppningsvis lättat något. Därtill har den lite tveksamma våren övergått i försommar. Vi går mot ljusare tider!

Men inget ont som inte också för någonting gott med sig och då tänker jag inte enbart på att du just i detta

nu håller i LindhéBladet 2021. Släktföreningen lever vidare i all välmåga och samtliga i styrelsen har numera fått i alla fall den första sprutan. ☺ Många av oss har lärt oss att det också fungerar att "träffas" över nätet och på det sättet genomförs styrelsemöten i föreningen numera. Inte alls lika trevligt som vi brukade ha det när vi alternerade hemma hos varandra, men det fungerar!

Förra numret av LindhéBladet fick du i digitalt format. Det var en anpassning till att styrelsen inte kunde träffas rent fysiskt och ha "packmöte". Hur tyckte du att det fungerade? Skriv gärna en kommentar på facebook eller direkt till någon av oss. Är det kanske till och med bättre att få tidningen digitalt?

Vi vill gärna tro att det värsta med Covid är bakom oss snart och att det finns mycket att se fram mot och ta igen:

- Vaccin toppar nog listan hos många, men sommar och hemester ligger inte långt efter så klart.

- Slätkalaset i slutet på sommaren 2022 så klart!!! Ska vi ha kräftor igen kanske... Du som inte var med – titta på bilderna (i förra numret) ... Det var ganska skoj. Extra roligt att så många unga kom!

- Vi ser också mycket fram mot att just du ska rekrytera en eller ett par av dina släktingar till vår lilla förening. Tyvärr krymper den lite av naturliga skäl varje år och nyrekrytering är vår svagaste gren sedan många år. Vi ber er alla att hjälpa till och åtgärda!

I styrelsen har vi pratat om att göra en Art Edition av "Bladet", dvs presentera och uppmärksamma släktens författare, konstnärer och målare. Kanske i form av ett nummer av LindhéBladet, kanske på hemsidan eller kanske som ett separat digitalt utskick till medlemmarna. Kanske som en combo av alla sätten. Vill du vara med och hjälpa till? Vi behöver ert engagemang, tips, bilder och kunskaper i detta. Vilka ska vi ta med? Vi hörs!

Jörgen Lindhé

MARGARETA SIDENVALL SKRIVER

Bok om en kreativ familj och en bygd i Härjedalen som utvecklats från jordbrukssamhälle till en av Sveriges mest kända områden för fjällturism.

Min morfar och mormor, Nils och Karin Lindgren, startade Vemdalskalets Högfjällshotell. Kontakten med Vemdalsbygden började när Nils, bördig från Ångermanland, var folkskollärare i Kövra i södra Jämtland. När han tillträdde sin första tjänst i januari 1904 skidade han till Frösön från hemmet utanför Örnköldsvik, en sträcka på 25–30 mil. Vilka andra transportmöjligheter skulle kunna vara möjliga vintertid för den som inte hade tillgång till häst och släde?

Cirka 1915. Familjen Lindhé från vänster Barbro, Karin, Elna, Lilian, Gerda, Richard, Roland, Arnold, Bertil, Gösta

Som lärare var Nils angelägen att förkovra sig. Han hittade vägen till Nääs folkhögskola i Västergötland, som hade ett stort utbud av sommarkurser. Sommaren 1915 kom också den nyutexaminerade ”kindergartenlärarinnan” – dåtidens förskolelärare – Karin Lindhé till Nääs. Omgivningarna var vackra och inbjöd till romantiska roddturer på sjön Sävlången. Två år senare stod bröllopet på Västra Lagnö i Stockholms skärgård – Richard och Gerda Lindhés lantställe. Det nygifta lärarparet slog sig ner i Hälsingtuna utanför Hudiksvall. Karins föräldrar tyckte det var oändligt långt borta – långt uppe i Norrland! Innan järnvägen byggdes var det i praktiken omöjligt att vintertid resa till Stockholm för ett besök, då bara sjövägen stod till buds.

Det dröjde innan Nils vågade berätta för sin hustru att han hade än mer otillgängliga ägor i Härjedalen. När Nils tjänstgjorde i Kövra ledde längtan efter

jaktmarker att han 1910 inköpte ett hemman i Härjedalen. Först fem år efter bröllopet tog Nils med sig Karin på premiärtur till Vemdalen. Karin upplevde sig förflyttad 100 år tillbaka i tiden, men hon blev fascinerad av människorna. Nils förslag att ha ett sommarhus i Vemdalen accepterade Karin om det placerades i byn och inte uppe i fjällområdet som Nils hade föreslagit.

Varje sommar återkom familjen Lindgren till Vemdalen. Nils och Karin influerades av ett nyvaknat friluftsintrasse i Sverige och menade att fler borde få möjlighet att njuta av fjällens natur och möjligheter. Ett par gårdar i timmer, som vemdalsbor tyckte var för gammalmodiga, inköptes och flyttades upp till fjällområdet Vemdalskalet.

Julen 1936 slogs dörrarna upp för hotellgäster med Nils och Karins 18-åriga dotter Gun som ”verkställande direktör”. Gun drev verksamheten under sju år på ett föredömligt sätt. Andra världskriget gav extra utmaningar att kunna hålla fullpension, som kunde vara för 100 gäster under de populäraste veckorna kring påsktid. Djurhållning med höns, grisar och får gav ett gott tillskott, liksom trädgårdsodlingar som till Guns stolthet kunde ge grönsaksprimörer redan till midsommarbuffén.

När Gun gifte sig och flyttade till Skåne, lämnade Nils och Karin Hudiksvall och bosatte sig på Vemdalskalet tillsammans med de två yngsta barnen Bertil och Carin. En tillvaro med stora utmaningar att klara skolgång för barnen. Drygt femton år senare övertog sonen Bertil med fru Lill stafettpinnen och från början av 1980-talet har yngsta barnet Carin

Holmberg och hennes familj varit den drivande kraften på Vemdals skalet. Familjens Lindgrens anknytning till Vemdalen sträcker sig över 110 år.

På 1990-talet bad ett av mina barn mig att skriva ner allt om Vemdals skalet, då dess bakgrund och historia upplevdes svåröverskådlig. Jag gjorde några viktiga intervjuer men sedan blev arbetet liggande. Några Vemdalsbor fick kännedom om mitt projekt och utbrast ”det där kan du inte behålla för dig själv, din släkts historia är allas vår historia. Vad hade Vemdalen varit utan familjen Lindgren?” Jag blev åter inspirerad, intervjuade ännu fler personer.

När jag kommit igång att skriva, kände jag att det var viktigt att ge en bakgrund till utvecklingen som skett under de senaste decennierna i vemdalsområdet. Nutidens besökare njuter av preparerade backar och många olika restaurangutbud. Men det är mindre än hundra år sedan bygdens folk levde i samklang med naturen under helt andra villkor. Försörjning var omöjlig utan stor flexibilitet och verksamhet inom flera olika områden. Missväxt, barnadödlighet och sjukdomar med dödlig utgång också för unga vuxna, var en del av kampen i vardagen. Kreativitet var en förutsättning för att få livet att fungera. Vemdalen var en gång huvudort i Härjedalen och var allt annat än en isolerad by.

Härjedalens tidigare tillhörighet till Norge kan fortfarande märkas i språk och traditioner. Fortfarande finns två språk, vemdalsmål och svenska. Bybor byter för att passa sig till utsocknes besökare.

De två första kapitlen beskriver Nils och Karins bakgrund. Då Karin är barnbarnsbarn till Johan Otto Frans Lindhé, har det känts viktigt att lyfta fram episoder ända från den Lindhéska släktens anfader. Boken förväntas bli utgiven mot slutet av året. Den kommer att ha ett rikt bildmaterial och kommer sannolikt att uppta omkring 300 sidor. Jag hoppas att den skall kunna intressera många inom Lindhéska släktföreningen.

Margareta Sidenvall

msidenvall@hotmail.com

MAY LINDHÉ

Livet efter sanatoriet genom Sten-Eriks glasögon

Fortsatta studier

May kom i september 1944 hem från Hesselby sanatorium utanför Vimmerby. Hon fortsatte då studierna vid Stockholms Högskola med kursen för ett betyg (30 poäng) i pedagogik och psykologi. Den hjälpte henne att få lite perspektiv på tiden på sanatoriet.

När May studerade på Högskolan (universitetet) i Stockholm fanns inte kommunikationer så man kunde pendla från föräldrahemmet på Bogesund. Hon skaffade sig då ett boende inne i Stockholm. Under och efter kriget hyrde stadsbor med lediga rum i sina våningar gärna ut dem till studenter. May bodde hos en dam, som hon kallade för Fru Eckerman, en familj Wallentin och andra runt i innerstan. När hon lämnade sina hyresrum såg hon till att de kunde tas över om någon syster, som skulle flytta in till stan. Mays föräldrar hade inte råd att finansiera hennes tid i Stockholm så hon avbröt tidvis studierna för att arbeta ihop pengar.

May i grå tröja, som kurator på Kjesätters flyktingmottagning 1946 med Malla Bialer till höger

Flyktingmottagning

Under 1946 jobbade May som kurator på Kjesätters gård i Sörmland. Där låg då ett mottagningsläger för polska judar, som överlevt koncentrationsläger och i krigets slutskede hade kommit till Sverige. De boende skulle antingen migreras in i det svenska samhället eller slussas vidare till andra länder. May blev mycket uppskattad för sina insatser och fick av de lägerboende i avskedsgåva i augusti ett personligt

dedikerat fotoalbum, som jag hittade i hennes efterlämningar. Två kvinnor, mor och dotter Malla och Roma Bialer, blev dessutom vänner, som May hade kontakt med så länge de fanns kvar. Malla var tandläkare och kom att arbeta på folktandvården i Säter. Dit var jag med på besök ett sportlov i tidiga tonåren. Roma blev lärare och var ofta gäst i vårt hem. Med ytterligare en judisk kvinna, Zenia Marcincowska, fick May en livslång vänskap. Zenia utbildade sig på konstfack och tecknade, målade och skulpterade framförallt efter modeller. Senare skrev hon under namnet Zenia Larsson bland annat en uppmärksamrad trilogi om tiden i Polen, i koncentrationslägren och i Sverige.

Sten-Erik föds

Mays farbror Sten Lindhé var en ryktbar sjökapten, som har skrivit om sina eskapader i handelsflottan under kriget i boken *Under blågul flagg på spärrade hav*. Efter kriget övergick han till rederiet Svenska Lloyd med persontrafik från Göteborg till London. När farbror Sten var kapten på M/S Saga ordnade han hösten 1946 arbete åt May på båten. Förutom de ordinarie uppgifterna med att städa och bädda hade May sidoinkomster som smuggelkurir med klockor till London. En dag när hon frågade efter sin kontaktperson fick hon till svar att "he's on holiday up the country". Helpension bakom galler alltså!

Ombord på Saga kom May att ha en romans med en man ur besättningen, Sten Lökholm. Denna slutar med att May blir med barn. Men problemet var att Sten var gift och hade två barn, och den familjen var han inte beredd att lämna. May mönstrar av framåt sommaren 1947 men har bestämt sig för att behålla barnet. Hon vet också att hon inte kan berätta om detta för sina föräldrar utan att det blir stort bråk. Så May håller sig undan familjen så att de inte ska få veta något. Av bevarade brev från Sten ser jag att May under resten av året jobbade först på ön Sylt i Tyskland och sedan i Skå på Färingsö i Mälaren. I början är breven långa och kärleksfulla men lite nedlåtande och Sten skickar med pengar som han får från sina "affärer", förmodligen smuggling. Men allteftersom tiden går kommer breven mer sällan och pengarna uteblir. Till sist innehåller de endast information om vilka hamnar hans båt har besökt och bortförklaringar till varför han inte svarat på Mays brev och varför han inte har kunnat besöka henne. 1954 får "Fröken May Lindhé" ett brev från Stens fru Aina, som har snappat upp ett brev från May till Sten. Aina för ett resonemang om sina studier på Stockholms Högskola igen. Jag bor på

att Sten har förfarit svekfullt mot både May och henne. Sten ska i alla fall stanna hos henne och hålla sig borta från May. Och så blir det. Men senare i livet kommer jag och min familj att besöka Sten och Aina och bli väl mottagna. Aina säger till mig att det som skett är ju inte ditt fel och att du inte kan lastas för det

Den andra februari 1948 föder May sitt barn på Allmänna BB på Södersjukhuset i Stockholm. Det blir en pojke, som får namnet Sten-Erik Ragnar Lindhé. Sten efter sin pappa, Erik efter Mays farfar och Ragnar efter hennes pappa. Eftersom May inte har någon egen bostad så kommer hon från BB till mödrahemmet Ektorps i Nacka. Efter tiden där lämnar May mig på barnhemmet Tomtebodan i Stockholm.

Gerhard och Hamburg

På Sylt hade May 1947 träffat en tysk man och ingenjör, Gerhard, som hade stridit för Wehrmacht på västfronten. Under tyskarnas retirering 1945 blev han sårad men upplöskad av sjukvårdspersonal och kom sedan till Sylt på rekreation. Tycke uppstod mellan May och Gerhard och hon ville gärna träffa honom igen. Så i juni 1948 bestämde May tillsammans med sin syster Mia att resa till Hamburg där Gerhard nu bodde. De träffades i Göteborg och efter att de fått sina cyklar tillsända från Stockholm åkte de med färja till Grenå på Jylland. Därifrån cyklade de till Hamburg, en tur på ca 50 mil. Väl framme bodde de hos Tante Emma, som hade varit gift med en svensk och nu ledde en svensk-tysk förening i Hamburg. Under kriget hade hon varit en röst i den tyska propagandan mot Sverige via radio. I ett led att rehabilitera sig fick de två flickorna bo och äta billigt hos henne.

Efter någon vecka åkte May och Mia tillbaka till Sverige. May och Gerhard träffades under några år, ibland i Sverige. May har berättat för mig att under en skogspromenad på Bogesund med Gerhard och mig och efter att jag tjutit oavbrutet utnämnde han mig till "der kleine Waldfrieden" (det lilla skogslugnet). Men Gerhard var enligt Mays uppfattning lite för tuff mot mig så förhållandet tog slut. De fortsatta dock att hålla kontakt och jag har senare träffat både Tante Emma och Gerhard i Hamburg. Gerhard gifte sig senare med en yngre kvinna, fick barn och flyttade till Sydafrika.

Studier och extra lärarjobb

Hösten 1948 inser May att hon måste ha arbete och bostad för att kunna ta hand om mig. Så May tar upp

barnhem fram till sommaren 1949 och May hyr rum i och runt Stockholm. Hösten 1949 och våren 1950 är jag fosterbarn hos Sigrid och Fritz Enge i Normlösa utanför Skänninge i Östergötland. Till jul 1949 får ju May sin examen och får vårterminen 1950 ett lärarvikariat på Samrealskolan i Enköping. Sigrid och Fritz hade trott och hoppats att de skulle få behålla mig och blev fruktansvärt ledsna när mamma hämtade hem mig till sommaren 1950.

May får från hösten 1950 under två läsår en extra ordinarie lärartjänst i Fagersta och flyttar dit med mig. I ett hyreshus hyr vi ett rum med handfat men toalett i källaren. Köksutrustningen består av några tallrikar och glas, lite bestick samt en halvliters mjölkkanne och doppvärmare, som vi kokar tevattnen och ägg med. När May är på skolan är jag dagbarn hos Karin och Hans Karlsson. Han är bagare och tar ibland till min glädje hem en cocosbollsmaskin för att göra fest för familjen. May studerar nu geografi vid sidan om skolan och för att få mer tid för studierna så blir jag fosterbarn igen hos Sigrid och Fritz. Men nu har May klagat att hon ska hämta hem mig så den här gången blir avskedet från dem inte så dramatiskt.

Bostad och lärarjobb

I oktober 1951 får May en egen bostad, en lägenhet med ett rum och kök i nybyggt hus i Blackeberg. När tjänsten i Fagersta avslutas till sommaren 1952 flyttar May till sin lägenhet. Hon genomgår den praktiska lärarkursen och studerar nordiska språk och jag går på daghem.

Så till höstterminen 1954 får May äntligen en egen lärartjänst på Statens Normalskola på Valhallavägen i Stockholm. Och till jul samma år får vi byta till oss en större lägenhet, en tvåa med kök, som ligger tvärs över gården. Resan från Blackeberg till Valhallavägen är dryg så May söker och får 1958 en ordinarie tjänst på Nya Elementarskolan i Åkeshov. Dit är det tre hållplatser från Blackeberg med tunnelbanan. Parallellt med arbetet på skolorna fortsätter May studierna, nu i litteraturhistoria och avslutar dem definitivt hösten 1959. May är kvar på Nya Elementar tills hon går i pension.

Vi bor kvar i Blackeberg tills jag tar studenten. May söker hos Svenska Bostäder en lägenhet i stan och 1968 får hon byta till en trea på Tideliugatan på Södermalm. Senare byter hon till sig en tvåa i samma hus och i den bor hon livet ut. / *Sten-Erik Lindhé*

ANNA-MARIA KESSLERS LIV UNDER PANDEMIN – 90 ÅR I HÖST

Jubilar

Min moster Anna-Maria Kessler, alltid kallad Mia, föddes 1931 och var yngst i en syskonskara om fem systrar. Hon var dotter till Ragnar Lindhé och Ruth Lindhé. Ragnar föddes på gården Våppeby i Bålsta och var son till Erik Lindhé och barnbarn till Frans Lindhé.

Mia bor sedan ca 50 år tillbaka i en villa i Nockeby. Där har Mias barn Susanna och John fötts och vuxit upp. Mia har bott där under tiden, som hon arbetade på Skandinaviska Enskilda Banken. Parallellt med arbetet tog hon studentexamen, läste till civilekonom på Handelshögskolan i Stockholm och tog där även en master. De sista 20 åren på banken var Mia GAM-specialist (General Account Manager). Som pensionär har Mia doktorerat i datasystemvetenskap. Susanna och John bor idag med sina familjer i Nockeby på gångavstånd från Mia.

Mia älskar natur och djur. Hon är uppvuxen på ett jordbruk på Bogesund med vacker orörd natur och med kor, hästar, hundar och alla de djur, som fanns på en gård. Som vuxen har Mia med familjen alltid bott med trädgård och med sommarställe och genom åren har hon haft både hundar och ridhästar. Idag har hon den femtonåriga dalmatinern Ebba, som husdjur.

Hösten 2019 sökte Mia hjälp för ryggsmärtor på vårdcentralen. Vid nyåret togs Mia med ambulans in på S:t Görans sjukhus för ryggsmärtorna men blev vidarebefordrad till Sabbatsbergs geriatriska klinik. Under vistelsen på Sabbatsberg började Mia hosta och det konstaterades att hon hade en lunginflammation orsakad av virus. Hon kom hem efter 10 dagar och fick då hemtjänst fyra gånger per dag. Med hjälp av rullator klarade hon det mesta av det dagliga livet men fick viss hjälp av barnen med rastning av Ebba. Plötsligt fick Mia vinterkräksjukan via hemtjänstpersonalen. Hon blev ordentligt sjuk i två dagar, tappade rösten och fick andningsproblem som det tog tid att bli fri från.

Den 11 mars 2020 deklarerade WHO pandemi. Av rädsla för att bli smittad sa Mia då upp hemtjänsten och hon är i skrivande stund isolerad sen dess. Vilket sannolikt räddat livet på henne. Men i gengäld har då Susanna och John hjälpt till. Susanna har lagat mat,

handlat medicin och annat behövt och levererat till Mia. Ebba har också ålderskrämpor i ryggen och John har byggt en ramp så att hon slipper trapporna ut till trädgården. De har också hjälpt till med att ta ut Ebba på promenader.

Mia har under året varit noga med att hålla distansen och inte tagit in folk i huset. De släktingar, vänner och bekanta, som kommit till henne har hon träffat i trädgården. Min hustru Suzanne och jag var där på lunch i somras och då satt vi ute hela tiden och åt och pratade. Men med släkt och vänner har umgänget annars mest skett via telefon och sociala medier.

Mia har ett sommarhus utanför Vingåker i Sörmland. Där har hon genom åren tillbringat somrarna med familjen och på egen hand när barnen blivit stora. Hon har tagit med hästen hit, skött om trädgården och njutit av lantlivet. Till sin stora saknad har Mia inte kunnat åka ner och besöka sommarhuset under pandemin.

Mia läser mycket, tidningar och böcker, ser på TV och lyssnar på klassisk musik på SR/P2. Sen går det tid till att sköta affärer via datorn. Varor ska tas emot och packas upp. Städningen är svår och tar lång tid liksom att det tar tid att gå ut med soporna. Vidare ska Ebba matas och promeneras i trädgården och en

liten bit på trottoaren. Trädgården är andningshållet och skötseln av den ger Mia både stor glädje och motion.

Susanna arbetar som högstadielärare men har haft svårt att hinna både sitt arbete och att hjälpa Mia. Så de kom nu i januari överens om att Susanna skulle

ordna så att Mia fick mat levererad från en lokal restaurant. Mia är dessutom duktig på dator och smartphone och via webben gör hon nu själv sina inköp och tar sina kontakter med vårdcentralen.

På vårvintern i år när Mia gick ut för att hämta tidningen i brevlådan så halkade hon på trottoaren på en isfläck. Hon skadade en höft och fick mycket ont men lyckligtvis bröt hon inget ben så hon kunde kravla in i huset igen. Men Mia vägrade att åka till akuten för att undvika akut smitta och för att undvika risken att bli placerad på äldreboende. Höften har lyckligtvis läkts av sig själv och utgör inte något extra besvär. Mia har nu fått sina vaccinsprutor vilket givit en känsla av lättnad och ett hopp om att åter kunna träffa barn, barnbarn och vänner.

Nu hoppas vi att Mia får ha hälsan och vi gratulerar henne i förskott till 90-årsdagen!

Sten-Erik Lindhé (april 2021)

Ragnar med hustru Ruth och de fem döttrarna, från vänster Ragna, May, Mia, Maud, Birgit

GÖSTA BRUNNSTRÖM – 75 ÅR *Jubiläum*

Gösta föddes 13 juli 1946 som son till Ulla och Nils Brännström. Föräldrarna skildes när Gösta var 6 år och Ulla träffade Bertil Petzén som hon gifte sig med. Det äktenskapet varade livet ut.

Ulla var dotter till Barbro i hennes äktenskap med konstnären Ragnar Nyberg. De skildes och Bobo, som hon kallades, gifte om sig med Carl-Otto Taube, Evert Taubes bror. Ett litet kuriosum är att Ragnar Nyberg efter skilsmässan gifte sig med Esther Taube, syster till Evert och Carl-Otto!

1967 träffade Gösta sin Anita genom gemensamma vänner. Anita hade då en liten dotter på två månader, Maria, som Gösta så småningom adopterade. Gösta och Anita fick sedan tre gemensamma barn, Helene, Cecilia och Gunilla. Döttrarna har tillsammans skänkt Gösta nio barnbarn. Cecilia bor bredvid Gösta utanför Norrtälje, vilket naturligtvis är bra med tanke på att han pga en stroke inte får köra bil och bor på landet. Tyvärr fick Anita alzheimer för några år sedan och den 23 december 2020 avled hon.

Under åtta års tid arbetade Gösta som silversmed hos Rey Urban, men det var dåligt betalt och beställningarna minskade, så Gösta skolade om sig till radiokommunikationselektriker och jobbade på bl a Ericsson i sammanlagt 30 år.

Döttrarna har beskrivit Gösta som en väldigt varmhjärtad och snäll person. Han har alltid ställt upp när han kunnat. Den bästa pappa man kan tänka sig. Han har uppmuntrat och bekräftat. Han är inte långsint – men envis! Sommarssemestrarna i

husvagnen, då man såg på byar och kyrkor i hela Sverige, var inte alltid uppskattade av alla, men det var bara att hänga med. Lappland var dock fascinerande med midnattssolen. Gunilla, yngsta dottern, minns med värme när hon och Gösta spelade backgammon sent en kväll då Gösta också lärde henne spela schack i midnattssolens sken. Det var ljusst som på dagen och solen lyste röd och var enormt stor i horisonten. Så vackert.

Stephanie Lindhé

När Gösta föddes var jag 14 år. Han är min systerson och min gudson. Vår nära relation pågår fortfarande efter 75 år.

Gösta var en glad, känslig och rolig liten pojke, som alla tyckte om. Han stod nära mina föräldrar, Barbro och Carl Otto Taube. Han var och är praktisk och reparerade saker åt mormor Bobo och rodde nät åt morfar Otto. Och han höll ett vakande öga på sin tre år yngre syster Barbro om somrarna på klipporna vid havet på Ljusterö.

Vi är en stor familj i fyra generationer, som samlas framför allt sommartid på Bohusudde, Västra Lagnö på Ljusterö. En familjeplats sedan 1912.

När Gösta och Anita gick med i Munsänkarna i Norrtälje gick många av deras resor med husbilen till vingårdar i Frankrike, Italien, Spanien och Turkiet. De gjorde också en resa till Kina och till Cap Verde. Alltid pålästa och väl förberedda. Intressen: historia, musik, konserter och litteratur. Gösta har ett stort fotointresse och delar sina bilder med oss alla, så att vi känner oss delaktiga.

En ömsesidig vänskap uppstod mellan Gösta och min man Lennart Iverus. Många glada skratt hördes från Lennarts ateljé på Bohusudde när Gösta var där. Anita och Lennart finns inte med oss längre.

Idag, älskade Gösta, i coronatider, umgås Du och jag genom timplånga telefonsamtal. Allvar och skratt. Snart kan vi träffas.

Ann-Charlotte Iverus

JUBILARER – 2021

95 År

Cederlund Lennart 30.3
Granström Barbro 30.10

90 År

Iverus Ann-Charlotte 11.6
Kessler Mia 28.11

85 År

Lindhé Nils 4.2
Ahlström Yvonne 19.5
Holmberg Carin 23.7

75 År

Beckman Jens 19.1
Welle-Strand Ragni 30.3
Lindhé Britt 29.4
Lindhé Stephanie 28.5
Sidenvall Margareta 21.7
Brunnström Gösta 13.8
Frieberg Magnus 27.10
MacMillan Catharina 1.11
Muhr Carin 3.11
Muhr Ewa 3.11

70 År

Nordlinder Sture 17.5
Rende Anna 2.7
Lucas Charlotte 20.8
Cronholm Gandra Christina 27.9
Holmblad Anette-Sophie 20.12

65 År

Muhr Thomas 1.3
Granström Leif 23.5
Torstenius Annika 8.7
Karlsson Eva 4.8
Nyman Katarina 4.9
Lindhé Rickard 13.11
Cronholm Ola 19.12
Stickney Emily

60 År

Frieberg Helena 2.2
Söderbom Johan 27.2
Trollsås Kristina 12.3
Rydeberg Martin 3.4
Wanatowski Christer 17.6
Pipping Helena 21.8
Simonsson Lisa 28.8
Hagenfeldt Gitti 29.8

50 År

Lindhé Martin 20.1

Söderberg Nils 21.6
Grähs Charlotta 21.8
Frieberg David 23.9

40 År

Huldt Lisa 7.2
de Tavares Jan 9.2
Schyberg Klara 6.3
Ericsson Veronika 25.4
Zitting Markus 19.8
Stickney Guy 3.9
Muhr Linn 28.11

JUBILARER – 2022

95 År

Thorén Allan 14.5
Fonnesbeck Berit 25.9
Albert Torbjörn 28.10

90 År

Andersson Nils 27.12

85 År

Ekelund Göran 5.4
Thorén Leif 16.10

80 År

Åqvist Björn 23.1
Norén Lennart 3.7
Aurelius Gerd 18.7
Welle-Strand Kirsten 16.11

75 år

Sumner Lars Eric
Jansson Mats 16.1
Ericson Agneta 15.3
Fridlund Anne 7.10

70 År

Albert Elisabeth
Dokken Nils 11.3
Cederlund Philip 4.5
Granström Karin 13.8
Jonsson Lars 31.8
Hildebeck Ulf 1.10

65 År

Westerlund Catarina 3.1
Hildebeck Lars 7.4
Ulander Pär 6.6

60 År

Agild Susanne 21.1
Hildebeck Olle 18.3

Willner Lars 17.4
Wiesner Nils 6.5
Lindhé Karin 12.6
Ludvigsson Thorbjörn 14.6
Torstenius Björn 27.8
Andersson Annika 24.10
Westerlund Eva 9.11
Adams Monica 17.12

50 År

Norén Mats 16.3
Mathiesen Cecilia 21.7
Brunnström Hélène 10.8
Norén AnneLie 20.8
Sidenvall Martin 3.9
Sumner Martin 10.9
Malm Johanna 18.12

AVLIDNA

BDEB Beckman Margot 3.12.20
BDDAB Ekelund Ulf 8.4.21
BACAAA Norén Anders 8.4.20
BACAA Norén Sten 2.11.20

NYFÖDDA

BDECADA Ludvig Mohammar, född
2.3.21, son till Robert Mohammar
och Sara Doverfelt

BBHACAA Felicia Hagenfeldt, född
24.7.20, dotter till Marcus och
Caroline Hagenfeldt

Listan bygger på den information vi har genom släktregistret och det som ni bidrar med. Vi försöker vara så uppdaterade som möjligt och ber om ursäkt ifall någon är omnämnd här av misstag eller inte kommit med.

Hjälp oss hålla registret aktuellt!

STYRELSENS ARBETE 2020

Under året 2020 hade styrelsen två fysiska möten, i januari och i mars, sedan slog Covid-19 till och vi fick istället genomföra våra möten att planera för LindhéBladet digitalt. Resultatet blev också att Bladet för första gången inte skickades ut i pappersformat utan enbart i digital version. Sammantaget under året träffades styrelsen vid 5 tillfällen.

LindhéBladet skickades ut digitalt i december till medlemmar med kända epostadresser samt laddades upp på hemsidan vasalindhe.se

Annika Torstenius, sekreterare och redaktör

FÖRENINGENS STYRELSE

Ordförande	Omi Söderblom Mohammar omimohammar@hotmail.com	0706-31 06 78
Vice Ordförande	Sten-Erik Lindhé stenerik.lindhe@gmail.com	070-689 51 29
Sekreterare/Redaktör	Annika Torstenius annika.torstenius@gmail.com	0708-99 33 88
Kassör	Johan Lindhé johan-lindhe@hotmail.com	0735-33 76 38
V. Sekreterare	Jörgen Lindhé jorgen.lindhe@hotmail.com	076-868 60 95
Suppleant	Stephanie Lindhé stephanie.lindhe4@gmail.com	070-301 87 39
Suppleant	Rosie Sjöberg rosie.sjoberg@hotmail.com	070-639 45 61
Suppleant	Ann Lindgren ann_lindgren@live.se	070-510 30 32

www.vasalindhe.se

E-post: slaktforeningen.lindhe@gmail.com

Facebook: Johan Otto Frans Lindhé - släktgrupp

Instagram: Lindhegubben

